

rektionen i en Bank ikke kan forenes med Stillingen som Bestyrelsesmedlem i et Aktieselskab, som vedkommende Bank financierer. Det forekommer mig, at Definitionen her er saa svag, som den vel kan være. Fler-tallet i Folketinget siger i sin Betænkning kun dette: „Ved Financiering forstaas, at vedkommende Pengeinstitut forstrækker det paagældende Aktieselskab med Laan ud over den sædvanemæssige Sikkerhed og derved paatager sig en særlig Risiko“. Hvem skal afgøre, hvornaar dette finder Sted? Hvem faar noget at vide om, hvad der sker? Det ved man ikke. Det er en svag og ubehjælpssom Definition, og alene den burde gøre Forslaget umuligt. Et Tilfælde, som man slet ikke nævner eller tænker paa, er dette, at hvis en Bankgør, hvad jeg kalder at financiere et Selskab, det vil sige udbyder Aktietegningen, garanterer den og muligt kommer til at ligge inde med et ret ubegrænset Beløb — jeg vil sige blot Halvdelen af 1 eller 2 Mill. Kr. —, ja, det er en Financiering, der har noget paa sig, men den er der slet ikke Tale om her, og man ved, som sagt, slet ikke, hvor det sædvanemæssige hører op og det usædvanemæssige begynder, det kan ingen afgøre.

Men dersom Definitionen er svag, forekommer det mig, at Motiveringens, som Ordføreren i det andet Ting fremsatte, er utilbørlig. Jeg vil med den højtærede Formands Tilladelse oplæse, hvad den ærede Ordfører dernede har sagt om dette Punkt. Han omtalte først en enkelt Bankdirektør, og der er ingen Grund til at lægge Skjul paa, at det er den første Direktør i Landmandsbanken, for det fremgaar af, hvad den ærede Ordfører senere siger, hvor han ikke undser sig for at nævne nogle Navne. Han siger, at denne Mand sidder i 38 forskellige Aktieselskabers Bestyrelser, og det er meget, det indrømmer jeg, og saa siger han: „Nu, da Tallet 38 er naaet, er man mulig ogsaa fra den Kant kommet til Erkendelse af, at det snart maa være nok, men saa har man en anden Direktør i samme Bank, og ham har man nylig faaet indvalgt i Bestyrelsen for De danske Sukkerfabrikker. Og hvem har valgt ham? Ja, det har den før nævnte Bankdirektørs Svigerfader, Direktør Réé, som havde de fornødne Stem-

mer til at kunne sætte Landmandsbankens anden Direktør ind i Bestyrelsen for De danske Sukkerfabrikker, og disse driver jo ikke nogen helt ringe økonomisk Erhvervs-virksomhed“. Dette er Motiveringens til den Bestemmelse, der her er Tale om, og der er ikke eet sandt Ord deri. Der sidder ikke og har aldrig siddet i De danske Sukkerfabrikkers Bestyrelse noget Medlem af Landmandsbankens Direktion. Der har overhovedet ikke i Bestyrelsen for De danske Sukkerfabrikker nogen Sindsiddet nogen anden Bankdirektør end Tietgen, som stiftede Foretagendet og var Direktør i Privatbanken. Og det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Tvede) nævnedes jo netop nu Tietgen og de landskendte Foretagender, han havde startet, og det ærede Medlem har utvivlsomt Ret i, at disse Foretagender havde Tietgen kun kunnet drive frem til det, de blev, fordi han samtidig var Direktør i Privatbanken. Men det gælder i allerhøjeste Grad ogsaa om De danske Sukkerfabrikker. Det vil maaske erindres, at i Begyndelsen af 80erne var dette Selskabs Aktier nede i en Kurs af omkring 33 pCt., og det ligger meget nær at tro, at dersom ikke den Bank, der financierede dette Foretagende, netop gennem sin Førstedirektør havde haft det intimeste Kendskab til Selskabet, var dette ikke blevet ført igennem, til stor Beklagelse ogsaa for det danske Landbrug. Det er dog vel et Spørgsmaal, om man senere vilde have taget den store Sag op, naar man saa, at en af Landets store Banker var gaaet i Stykker paa den. Det forekommer mig noget dristigt af en Ordfører at sætte Mænd i Gabestokken for Ting, de aldeles ikke har gjort, og nævne Svigerfader og Svigersøn i det Forhold. Jeg haaber, at der heroppe bliver Stemmer nok til at sætte den Bestemmelse ud. Det forekommer mig meget rigtigt, hvad det ærede 12te kongevalgte Medlem (Deuntzer) sagde, at Bestemmelsen vilde føre for langt; det er vistnok ogsaa rigtigt, at i en enkelt Bank maa de 11 af 12 Bankraadsmedlemmer træde ud, hvis noget saadant vedtages. Det, jeg her har sagt, gælder ogsaa om andre Bestemmelser i samme Paragraf, men jeg skal ikke her gentage de Virksomheder, der nævnes. Mage til personlig Lovgivning har man vist ikke set. Her i Landet tror jeg, at